

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy:

712. 21

Szerző:

Jelentés a zöld pázsitruhába

Cím:

öltözött Vérmezőről...

Forrás:

Kis Újság 1950

Személy:

Vérmező
"1950"

Kis Újság

Lap:

Megjelent:

1950. SZEP. 22

... Amíg egy elzárt gyakorlótérből, személdombból, gyomtemetőből a Vérmező pázsitos liget lesz — milyen hosszú s fáradságos az út odáig! Talán nem is olyan hosszú: egy nagy város történetében legalábbis, nem. Fáradságosnak azonban igen fáradságos.

Nemcsak az épületeknek, tornyoknak és bástyáknak van meg a maguk története, hanem mezőknek, ligeteknek, réteknek is.

A Vérmező-é talán a leggazdagabb.

Éz a hajdani hatalmas kaszáló, amelynek szegélyén az *Ördögárok* vize kanyargott a mult időkben, s amelynek szélég valamikor a budai erdők, svábhegyi szőlőültetvények nyúltak le, amely valamikor a város egyik majorságával volt határos — hordozott hátán török sátrakat, ostromló-seregeket, negyvennyolcas honvédeket és gögös elzárkózottságban gyakorlatozó „K. u. K.” századokat. Láta porbahullani *Martino-vics* fejét s fölötte repültek el a szabadságharc tizenkétfontosainak bombái. Langyos nyári reggeleken azt is látta, hogy egy nehézsúlyú és felette jóéltvágyú Habsburg, „főhercegnő” hogyan kocog körbe-körbe lován a vi-rágzó gesztenyefák alatt, miközben harcias katona őrizte az *augusztai lovaglás* előkelő egyedülvalóságát...

Aztán látott hiábavaló, oktalan, puszító „védekezést”, napokat s heteket, amikor ember is alig mutatkozott a nesztelen hóbullásban, csak motornélküli repülőgépek és piros ejtőernyők sorakoztak egymásra a hátán, — minden remény nélkül

Jelentés a zöld pázsitruhába öltözött Vérmezőről, s arról, hogy az emberek a pázsit legnagyobb ellenségei

arra, hogy el is szálljanak ismét. Látott összelőtt tankokat s egy félrebillent gözmozdonyt, amint ott rozsdásodik a villamos síneken.

— Kétszázötven lovat temettünk el a Vérmező földjébe két hét alatt — mondja egy krisztinavárosi bensülött — akkor talán morogtunk; pedig, de igaza volt annak, aki így rendelkezett: nem ütötte fel betegség a fejét.

Kétszázötven ló, ezernyi vas- és acéldarab, rozsdás autóröncs s mi minden harci-eszköz fekszik még a Vérmező két-három méter magasra emelt szintje alatt! A vitorlázógépek faanyagát széthordták a környéki lakosok, azzal fűtötték be elsőnek a belőrt ablakú, hideg szobákba, „egy-egy szárnyat, combot” faragva, fűrészelve, metszve le a gépről. Szorgos kezek szedték szét a használható autórészeket, végül még a kibombázott gesztenyefa törzseket is elhengerítették, — így követelt először a szükség városrendezést.

Aztán ráhordták a Vár minden törmelékét, követ. *Ha majd egy kései tudós kutatóárkokat ását a Vérmezőn, az ostrom egész történetét kibányászatja belőle:* emberi és állati esztonok, motorröncsok, ágyúcsövek, gránát-hüvelyek, aranygyűrűk töltőtöltak, sisakok és kópárkányok, edények és kocsikerekek, gombok, pénzék és tinta-tertek kerülnek majd elő szeszélyes

összevisszaságban.

Három méternyre a finom, selymes fű, a háromlevelű löhere és a zöldelő fenyők alatt.

Amennyi réteg, megannyi év.

A kertész, aki most gereblyézi a gyalogút alapjául szórj salakot, egy pillanatig a gereblyéjére támaszkodik s ezt mondja:

— Amikor a huszadik fagyott lőttemet ástuk itt el s a gránátölcsé- reket mindenféle eldobált katonai holmival töltöttük meg, — de hogy merlem volna remélni, hogy alig öt esztendő múlva selyempázsitot fogok kaszálni a romokon!

Igen, a Vérmező északi s déli vége „újjáépült”, — átlag két-három méterrel magasabban, mint eredeti szintje volt, és most már közepén is megkezdtek a munkát.

— *Oljan fájat ültetünk ide, amelyek a magyar talajon szívesen nőnek, az osztrák fenyő helvett a mi magyar fenyőinket telepítettük, de van itt hárs, gesztenye s legfőképpen sok-sok száz bokorróza. Meg a szépnevű G ngo Bilobát is elültetjük itt*

... Gingo Biloba: úgy hangzik, mint valami édesszavú harang. Milyen szép lesz, ha majd az egész Vérmező piros rózsáktól, gesztenyevirág-lól, hársfaillattól és Gingo Bilobáktól lesz illatos, színes, pompázó.

— *Kétezeröt száz négyzetméter a je-*

lenleg beültetett terület, — simogatja végig szemével az egyik locsolóember a fűvet s nagyot ránt a gumicsövön —, csak az emberek, csak az emberek...

— Mi van az emberekkel?

— *A járókelők, azok az ilyen parkok legnagyobb ellenségeit!* Meg kellene tanítani őket arra, hogy *csak az úton járjanak*, ne tapossák a gyeplet s ne tépjék a virágot. A rózsákat is őriztetni kell majd... Még vannak, akik nem tanulták meg a közösség hasznát és szépségét. Semmi és senki sem olyan nagy ellensége a nyilvános parkoknak, mint maga a cseflő-botló, gonoszkezü ember.

Valóban: a Vérmezővel átellenben, a kis *Endresz György-teret* évente kétszer is, újra-újra felássák, bevetik, gyepesítik, de még ki sem csirázott a terecskén a fűmag, máris le van taposva s a tér, minden jószándék ellenére, sem szebb, mint egy kopasz szemetes falusi libalegező.

— *Ilyen esetben a gyalogjáró-utat kell kiszélesíteni, akár a kertecske területének rovására is*, mert hiába gyönyörködött a pázsit, ha az úttesten nem férnek el az emberek, — vallja egy szakértő kertész-ember, akinek sok bosszúságot okoz a járókelők örökös cseflése-botlása.

Az utak kiszélesítése most történik s az új fenyőliget fáit is egyre erősödnek már.

Olyan szép, vidámító, zöldelő, szemnek-léleknek megnyugtató ez az új Vérmező, büszkesége újra Budának, sétahely, játszótér, talán később szökőkutas csónakázó-ló is, virágillat, ezüstös fenyő, Gingo Biloba és ezernyi rózsza...